

hääbiga, ja Kadriina kattis ruttuste põllega waagna kinni, mis eilse lemega nurgas seisis. „Si se posse hea“, ütles Kristohw, ja panni põlle illusaste jälle toli peäle. „Peab waewa näggema hommikust õhtoni“, kaebas naene; hääbi tulli peäle wadates kuidagi siin keik alles korristamata olli. — „Jah“, ütles Kristohw, ja ei sanud healest arvo, kas ta enam kaebas bega ehk õe peäle.

„Dulle seia, Dina“, ütles ta ühhe kahhe aastase tüttarlapsokese wasto. „Kas tead ka, et tänna pühapääw on? Sa pead filmi peesema, ja eilse leme märgid ärrapühkima, et puunased pallekesed enmast näitwad. Wanne tähhele Jummalal illusat taewa, ja sinna olled ni muist, kui weike pörjas.“

Dina ei mõistnud sest paljo, watis kartlikult taewa pole üllesse, josis wee õmbre kallale, ja kastis käsfi wette ja nühhis pallet. Kristohw kuwatas neid ja aiäs

juuksid silmi ärra, ja kitis tedda. Laps olli rõmus, et ta kül sestki paljo ei mõistnud; wannemad wennad ja õed said enam arvo. Maria, kahheteistkümnne aastane tüdruk, teggi pead silledaks, ja Britso, kellel wanna kuub selgas, puggis nurka.

„Oh, sinna laisk tüdruk“, hüdis emma kurjaste, „ja olleksid ammu wõinud pestud ja harritud olla; mis sa nüüd seisad ja nühhid seina?“

„Maria“, ütles Kristohw, „kui emmal aega ei olle, sinna peäle hüda, siis pead isse ennese eest hoolt kandma, warra hommiko pead harrima ja filmi lopputama, ja korra pärrast ka õed ja wennad. Sa woid Britsule teist kuba selga panna, kirwiko aeg jouab kätte.“

„Ballato pois“, ütles emma jälle; „ta on omma kuc kiskunud; ei maksa uut asja neile teha. Minnewal pühapäawal ei sanud ma aega, sedda wanna kuba nõeluda, parram kuub olli temmal esmapä õhtuni